

NJEGOVA DEVOJKA ZA UVEK

OD ISTOG PISCA

NJEGOVA DEVOJKA
NJEGOVO SRCE

BLER HOLDEN

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Blair Holden

THE BAD BOY'S FOREVER

Copyright © 2019 by Blair Holden

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

NJEGOVA
DEVOJKA ZA UVEK

PRVO POGLAVLJE

Ovogodišnji cilj: ne završiti dva metra ispod zemlje

„Kako vidiš sebe za pet godina?“

Svi smo čuli to pitanje i mrzimo ga, ili ga bar mrze oni koji su mi iole slični. Pretpostavljam da ima ljudi koji su već osmislili čitav život i jedva čekaju da nekome ispričaju svoj petogodišnji plan. To me zadivljuje. Stvarno, kako mogu da budu tako sigurni u život i da znaju kuda će ih odvesti za pet godina? Ne pokušavam da pokrenem tešku filozofsku raspravu, ali očekivati od devojke koja nije sigurna šta će danas večerati da zna gde će završiti tako daleko u budućnosti dovoljno je za napad panike.

Kao osamnaestogodišnjakinja koja je tek završila srednju školu, nikad ne bih pomislila da ću s dvadeset dve godine za Noć veštica u trenerci tegliti teške kutije uz četiri sprata do svog novog stana.

Svog stana.

U kome ću živeti, sama.

„Šta uopšte držiš u ovoj?“, pita me brat, kome su graške znoja izbile na čelu. Jasno ti je koliko sam luda za cipelama ako se toliko muči dok nosi jednu od moje tri kutije

s obućom iako ne izbija iz teretane. Ta opsjednutost me je spopala na trećoj godini faksa i sve više izmiče kontroli.

„Samo budi pažljiv s mojim ljubavima, Treve. I prestani da kukaš. Ne zaboravi da si mi ti rekao da ne zovem agenciju za selidbe.“

Dahćem i stenjem dok se penjemo poslednjim odmorištem. Kakav sam baksuz, ne čudi me što liftovi danas ne rade, ali ovo može da se računa kao kardio-trening.

„Zato što si nova u gradu i ne bih voleo da moju mlađu sestru nasmrta pretuku pre prvog dana na novom poslu.“

Prevrćem očima. Trevisove zaštitničke sklonosti ne nestaju niti se smanjuju u skladu s mojim odrastanjem. Mislim da pokušava da se iskupi za one godine kad nije bio uz mene. Iako ne želim da nosi tu grižu savesti na grbači do kraja života, ipak je lepo znati da mi stariji brat uvek čuva leđa.

Iako ne može da se izbori s jednom pišljivom kutijom cipela.

„Pravi si optimista, Trevis. Zar zaista želiš da joj poželiš takvu dobrodošlicu?“, pita Bet Romano, njegova devojka i jedna od mojih najboljih prijateljica, dok ide ispred nas. Danas je bila stvarno divna i pomogla je koliko je mogla iako je zbog toga morala da uzme slobodan dan. Na plaćenom je probnom radu u jednoj popularnoj diskografskoj kući, što je njen posao iz snova, ali znam da spada s nogu od silnih obaveza. Stvarno me je kupila time što je došla do grada uprkos ludilu za Noć veštica.

„Ne plašim se“, odgovaram. „Sa svim sigurnosnim merama koje ste ti, tata i moj dečko uveli, bila bih bezbedna u svojoj olovnoj kutijici čak i da pobegnu svi zatvorenici iz Gvantanama.“

Muškarci u mom životu nisu najbolje prihvatili činjenicu da ću započeti samostalan život u velikom gradu. Međutim,

kad sam potpisala ugovor o zaposlenju, nisam se dvoumila. Ako moram da živim sama, onda će biti tako. Uostalom, moj izbor cimera veoma je mali. Bet i Trevis žive zajedno već pet godina, a moja druga najbolja prijateljica Megan živi sa svojim momkom u Merilendu, gde studira medicinu. Jedno vreme sam razmišljala da pitam treću blisku drugaricu – Kami, ali njen dečko Lan iznajmio je stan kad su je primili da stažira u jednom psihijatrijskom programu. Već je živeo u gradu, gde radi u jednoj investicionoj kompaniji. A kad je čuo da će i njegova devojka biti u gradu bar naredne četiri godine? Nisam imala baš nikakve šanse.

Znam da ih je grizla savest zbog toga kako je sve ispalo na kraju. Od srednje škole smo pričale kako ćemo deliti stan kad odemo iz rodnog grada. To se nije desilo dok smo studirale niti je moguće sada. Ali, iskreno, oduševljena sam zbog nezavisnosti. Priznajem da je pomalo zastrašujuće. Dovoljno sam čitala na internetu i gledala dovoljno dokumentaraca o zločinima, tako da znam kako sama devojka u Njujorku može postati mamac za serijske ubice. Međutim, mislim da ću se snaći sama i da me niko neće ubiti.

To mi je ovogodišnji cilj: da ne završim dva metra ispod zemlje.

Uostalom, znam da će se neko uvek starati da budem dobro. Onaj mladić koji više brine o meni od mene same, koji uveče ne može da zaspi ako mu se ne javim i ne počinje jutro dok mi ne pošalje poruku. Sve dok znam da on postoji, ne brinem mnogo zbog budućnosti. Ako ima nešto postojano što mi je potrebno u životu, onda je to Kol Grejson Stoun i duboko u sebi znam da me on nikad neće ostaviti.

Prenosimo i poslednju kutiju i to je to, zvanično sam se preselila u Njujork iz studentskog stana koji sam delila s Kolom u Providensu. Bet zvizne dok obilazi stan. Priznajem

da sam veoma zahvalna zbog očevih ulaganja u nekretnine poslednjih nekoliko godina jer, recimo to ovako, da sam htela da iznajmim ovakav stan, morala bih da prodam nekoliko organa.

A čak i tad bih mogla da platim stanarinu za samo jedan mesec. Reč je o prelepo renoviranom dvosobnom stanu s dva kupatila u predratnoj zgradi s vratarom. Ima visoke tavanice, divan parket, dovoljno ormana da zadovoljim svoju opsesiju cipelama i mnogo prirodne svetlosti. U prostranoj dnevnoj sobi je trpezarijski sto za šestoro. Poveću kuhinju s prozorima krase kvarcne radne površine s novim aparatima od nerđajućeg čelika, koji su više za Kola nego za mene, ali tu je i mnoštvo kredenaca ako zaplenim sve zalihe kitketa iz prodavnice. Previše je za jednu osobu i čudno mi je što ću živeti u tolikom stanu. Ali kad pogledam stanove koje bih mogla sebi da priuštim, znam da sam odlično prošla.

Veoma sam zahvalna tati što pazi na mene i nikad to neću uzimati zdravo za gotovo. Mislim da se pomirio s tim da ću živeti samostalno samo zato što ima deonice u ovoj zgradi. Baš kao i moj brat, tata oseća grižu savesti zato što nije dovoljno učestvovao u mom životu. Pored toga, njegove političke ambicije teško su uticale na mene. Više nema zle krvi među nama jer smo mnogo napredovali kao porodica. Što se moje majke tiče, pa, razgovaramo i poslednjih godinu dana smo se trudile da se češće vidamo. Ne verujem da će ona i moj otac ikad moći ponovo da sede u istoj sobi, ali nikad nismo ni hteli da budemo kao likovi iz *Porodice Brejdi*.

„Jeste li sigurni da nećete da prespavate? Imam dovoljno prostora i gomilu jelovnika iz obližnjeg kineskog restorana koji vrši dostavu.“

Priznajem, pomalo sam usamljena.

Bet i Trevis se pogledaju. Sigurna sam da telepatiski komuniciraju jer oboje izgledaju kao da se silno trude da ne prasnu u smeh. Očigledno kriju nešto od mene.

„Šta je bilo?“

„Voleli bismo da ostanemo, ali...“, počinje Bet. Nestašan osmeh joj se širi licem, a Trevis zakuka.

„Ne umeš da čuvaš tajnu.“

„Kakvu tajnu? Šta se dešava?“

Trevis podiže ruke. „Već smo se odali pa možemo i da joj kažemo sve.“

„Ćuti i ne dramati. Ona nema pojma. Samo hoću da se pobrinem da obrije noge i obuče nešto pristojno kad odemo. Ako poznaješ svoju sestru, onda znaš da će se odmah baciti na onaj raskošan krevet s četiri stuba i pojesti tonu kitketa.“

Neke stvari se očigledno nikad ne menjaju.

Trevis klima glavom. „Više bih voleo da nisam čuo ništa o brijanju nogu, ali verovatno si u pravu.“

„I... hoćete li mi reći šta se dešava?“

„Ne baš jer moramo da stignemo na žurku za Noć veštica. Maskiraću se u dominu i trajaće sto godina dok navučem kostim čak i ako mi on pomogne.“ Pokazuje na mog brata. „Pogotovo ako mi pomogne.“ Namiguje mu, a ja se pravim da ću povratiti.

Trevis se široko osmehuje. I dalje izgleda kao da je zaco-pan do ušiju iako su pet godina zajedno. „Pozvali bismo te da nam se pridružiš, sekice, ali mislio sam da ćeš hteti rano da legneš posle ovakvog dana i, pa... ko zna šta će biti kasnije.“

Dobro onda.

„U pravu si, iscrpljena sam.“ Više nego iscrpljena, ako ćemo pravo. Ustala sam u cik zore i dovezla se ovamo kako bih stigla u razumno vreme. Jedva držim oči otvorene. Iako

neurotični deo mene umire od želje da se raspakuje, dala bih sve za topli tuš i krevet.

Ali izgleda da moram da obrijem noge?

„Dobro, onda ćemo te ostaviti da legneš. Ne zaboravi da se sutra rano nalazimo na doručku.“ Bet podiže savršeno oblikovanu obrvu kao da me upozorava na to šta me čeka ako se usudim da otkážem.

„Naravno da nisam zaboravila. Vidimo se tamo.“

„I ne smeš da nas ispališ šta god da se desi.“

„Dooobro“, odgovaram otegnuto i piljim u njih, pitajući se jesu li se drogirali. Mora da su nešto uzeli kad se tako ponašaju.

„Dobro, odavačice tajni, hajdemo kući. Sećaš li se onog tvog kostima od lateksa?“

Trevis vuče Bet koja popušta, ali tek pošto mi se prilično požudno iskežila.

Koji joj je...

Međutim, Trevis se vraća posle nekoliko minuta da pita imam li brojeve telefona svih hitnih službi, da još jednom pregleda brave i proveri imam li dovoljno hrane u frižideru za bar tri zombijevske apokalipse. Ljubi me u teme, govori mi da se čuvam i ponovo odlazi.

Njegovo zaštitničko ponašanje me malo guši, ali znam da su mu namere dobre. Zbog toga potiskujem želju da zamolim vratara da ga ne pušta češće od jednom dnevno.

Trevis će me obilaziti i to će raditi nekoliko puta na dan. Znam da već gleda stanove u mom komšiluku. Naravno, tata mu je ponudio jedan u ovoj zgradi, ali bojim se da im je odnos i dalje previše klimav da bi moj brat prihvatio bilo šta od njega. Ali mislim da ga mogu nagovoriti da pristane na stan u ovoj zgradi ako istaknem da će mu novac koji će

tako uštedeti dobro doći, pogotovo ako namerava da kupi kuću jednog dana.

Ah, odgovornostima nikad kraja.

Kako me je najbolja prijateljica savetovala, tuširam se, brijem noge i oblačim udobnu odeću. Mogla bih da odem na nekoliko žurki kod bivših kolega s faksa, ali nisam raspoložena za to. Želim da se što pre naviknem na novi stan pa bi bilo bolje da se raspakujem. Verovatno bi trebalo da pozovem Kola, ali čuli smo se jutros pa znam da će narednih nekoliko sati učiti sa svojom grupom za bubanje. Trudim se da ne razmišljam o tome koliko mi nedostaje i posvećujem se raspakivanju. Pošto je stan potpuno namešten, nemam mnogo posla osim da rasporedim stvari oko kako bih ostavila svoj pečat. Tatina dizajnerka enterijera me je zvala da se raspita o mom ukusu i oduševljena sam kako stan sad izgleda – sve je u krem i zlatnim nijansama s nekoliko plavih detalja.

Sledeća dva sata vadim odeću, knjige i nekoliko ukrasnih sitnica koje sam donela iz Providensa. Kol i ja smo poslednje tri godine delili dom koji smo stvorili i srce mi se malkice pocepalo kad sam ga rasturila i potrpala u kutije. Kol je uzeo ponešto, a ja sam donela ostatak. Ono što nam nije bilo potrebno poklonili smo u dobrotvorne svrhe, ali čak i sad dok postavljam uramljene fotografije po novom stanu, nehotice patim za onim što sam ostavila za sobom, za onim koga sam ostavila za sobom. Ponovo me preplavljuje griža savesti. Mogla sam da prihvatim nekoliko poslova u Čikagu, mogla sam više da se trudim, ali i Kol i ja smo znali da želim Njujork. Odluka je bila teška i izazvala je mnogo suza, ali mislim da smo na kraju oboje shvatili kako je naprosto kucnuo čas da se posvetimo tome da izgradimo zajedničku budućnost iako to podrazumeva da neko vreme budemo razdvojeni.

Nisam sigurna hoću li ostati u Njujorku sve dok Kol ne završi pravni fakultet, ali trenutno mi se čini da sam dobro postupila, za oboje. Kad smo otišli na isti koledž, mnogo ljudi, tačnije naši roditelji, mislilo je da naša veza nije zdrava i da moramo da se razdvojimo kako bismo se razvili kao ličnosti. Dokazali smo im da su pogrešili jer iako nas sad dele stotine kilometara, nisam ophrvana nesigurnošću i brigama. A znam da ni Kol nema takvih muka.

Uspećemo.

Potiskujem setu i sklanjam odeću, vodeći računa da u ormanu ostavim dovoljno mesta za Kolove stvari. Ne znam kad će moći da me poseti, ali sagledavam pravo stanje stvari dok ređam u orman nekoliko majica koje sam mu maznula. Neću moći da se vidim s njim kad god poželim, neću moći da ga dodirnem, da osetim njegovu kožu pod svojom kad god mi je do toga, ne mogu da ga gledam u oči i prelazim mu prstima po licu dok se osmehuje. Neću moći da mu provlačim prste kroz kosu, neću moći da se sklupčam uz njega kad imam šugav dan. Neću moći da osetim njegove usne na svojim i to saznanje me ubija.

Veza na daljinu, a? Sjajna ideja, Tesa.

Toliko sam zaokupljena crnim mislima da ne čujem odmah zvono. Skačem zbog tog neočekivanog zvuka. Samo je nekoliko ljudi na spisku koji sam ostavila vrataru, a dvoje je malopre otišlo. Prevrćem očima. Trevis je sigurno zaboravio da promeni sijalicu i došao je čak ovamo jer ne dao bog da nemam dovoljno svetlosti. Odlučno marširam prema vratima. Ako ću da živim ovde, bolje bi bilo da Trevis poštuje moju privatnost.

Otvaram vrata. „Trevis, možeš li, molim te...?“

Reči mi zamiru na usnama. Ne mogu da sročim suvislu rečenicu. Mozak mi je previše uposlen pokušajima da

prihvati ono što je ispred mene. Oči samo što mi ne ispadnu a srce mi ludački bije jer zaključujem kako mi je toliko nedostajao da haluciniram iako nema šanse da je danas uspeo da uhvati let...

„Ludim, je l' tako?“

Umišljeni Kol oduzima dah baš kao i onaj od krvi i mesa. Obukao je tamnoplavi duks i farmerke koje mu božanstveno stoje. Lice mu je pocrvenelo od hladnoće, a vetar mu je razbarušio kosu. Prebacio je jaknu preko jedne ruke, a drugom drži kofer. Izraz nesputane sreće na njegovom licu toliko je stvaran da me pogađa kao maljem. To je onaj osećaj kad te nešto toliko silovito udari u grudi da ne možeš da dišeš. Izgleda sasvim stvarno, a moja mašta nije dovoljno bujna za tako nešto.

Ali nemoguće je da je stvarno tu.

„Puslice.“ Glas mu je promukao i pomalo zadihan kao da je trčao stepenicama s koferom u ruci zato što lift ne radi. Ma daj, Tesa, ako ćeš da ga izmaštaš, bar mu obezbedi ispravan lift.

„Izgleda li patnja za voljenom osobom ovako? Toliko ti nedostaje da potpuno odlepiš i stvari počnu da ti se priviđaju?“

Kol krivi glavu u stranu. Na usnama mu poigrava razgaljen, razoružavajući osmeh. „Misliš da nisam stvaran?“

„Izgleda da sam previše njuškala tvoje majice i da mi je miris udario u glavu. Trebalo bi da si u Čikagu, da učiš. Nemaš vremena maltene ni da udahneš a kamoli da letiš u drugu državu. I pošto je tako, mogu jedino da zaključim kako gubim razum.“

„Tesi...“ Umišljeni Kol korakne prema meni. „Ja sam.“

„Ali to je nemoguće.“ Ustuknem. „Premlada sam da bih poludela. Čak još nisam imala pravi posao. Toliko toga još treba da uradim, da vidim. Još nismo razgovarali ni o tome

hoćemo li uzeti psa. Shvataš li koliko je ovo loše? O, bože, zašto uopšte razgovaram s priviđenjem?“

Utom umišljeni Kol žustro ulazi u stan, zatvara vrata za sobom, grli me i ljubi dok ne ostanem bez daha. Načas gubim ravnotežu, i doslovno i figurativno. Tad mi sine da nešto što sam umislila ne bi moglo da me ljubi tako vešto i žestoko da mi se zavrtelo u glavi. Shvatam da je Kol stvarno ovde i da sam izgubila dragocene trenutke ponašajući se kao budala.

Uzvraćam mu poljubac i on zaječi, očigledno zadovoljan što sam shvatila da je stvarno tu. Obavijam mu ruke oko vrata i puštam da me privuče bliže sve dok ne ostane ni milimetar prostora između nas. Ljubimo se dok oboje ne ostanemo bez daha. Nismo se videli gotovo tri nedelje, otkako me je poslednji put posetio u Providensu. Novi semestar je počeo u septembru i otad radi punom parom. Jeste da su predavanja tri dana nedeljno, ali toliko mora da uči da nema vremena za letenje avionom.

Ali sad je tu i privijam se uz njega. Kol mi stavlja ruke oko struka da me zadrži uz sebe.

„Otkud ti ovde?“, pitam zadihano.

Kol mi podiže glavu kako bih ga pogledala u oči pa mi ljubi donji deo brade.

„Zar misliš da bih propustio tvoj prvi dan ovde? Znao sam da ćeš biti nervozna i žao mi je što nisam mogao ranije da dođem i pomognem, ali želeo sam da danas budem uz tebe.“

„Ali... ali šta je s tvojim predavanjima?“ Računam u sebi. Četvrtak je večer, a Kol ima predavanja od utorka do četvrtka. Mora da je uhvatio prvi let da bi stigao istog dana.

Ne mogu da verujem.

„Ali... ali... nije trebalo. Moraš da radiš i učiš, rekao si da imaš gomilu obaveza preko vikenda.“

Sleže ramenima. „Uradiću to ovde.“

Briznem u plač jer mi hormoni trenutno luduju. Milujem ga po licu, približavam mu se i spuštam najnežniji poljubac na njegove usne. „Jesam li ti rekla koliko te volim?“

Široko se osmehuje. „Možda, ali voleo bih ponovo da čujem.“

I govorim mu, više puta na sedam različitih načina.